

DIADE

Vse se iztoči v ljubezen

Smiljan Trobiš

DIADE

VSE SE IZTOČI V LJUBEZEN

Smiljan Trobiš

2020

Diada vsebuje miselno tezo (trditev) in nasprotno misel, antitezo. Povzetek dobrega iz obeh se združi v sintezo in nastane triada. Sinteza postane nova miselna teza, postavi se ji antiteza in tako gre naprej v sintezo kot novo tezo.

Nasprotja v moji duši, in mislim, da tudi v duši slehernega človeka, skušajo najti svojo pomiritev v modrosti, ki jo posamezen dialog v dvogovorih, diadah, prinaša. Nasprotja si hočejo pomagati, torej je uvid tretja točka diade, tako postaja piramida triad zaokrožena v ljubezni kot vrhovni vrednoti vsega našega življenja.

Stopil sem korak nazaj, od triad k diadam, da bi bralec stopil korak naprej, od diad k triadam.

Smiljan Trobiš

Vse se iztoči v ljubezen

Pred nami se razgrinjajo kratke, na prvi pogled sproščujoče zgodbe, ki jih je avtor Smiljan Trobiš naslovil *Diade*. Besedila se izpojejo v dvogovorih živali, rastlin ali pojmov. Beremo lahko, da vsakega izmed teh pesti kakšna nelagodnost, ki pa se (ob medsebojni pomoči in bodrenju) tudi svetlo in modro dovrši oziroma zaključi v uvidevanju na novi, višji ravni.

Če se bralec poglobi v jedro povedanega, se lahko (z)najde v avtorjevih notranjih dialogih, saj si nasprotja v njegovi duši želijo pomiritve. Sleherni posameznik pa se lahko tudi sam ugleda v vrsticah ter v lastni razdvojenosti in (morda nenehnem) nihanju med svetlobo in temo najde pot sprave in sožitja. Knjiga prinaša veliko blagih in pomirjujočih besed, ki pa ne le tolažijo, temveč prinašajo tudi globlje uvide v pomen človekove etike in s tem v smisel življenja. Modrosti, ki jih nizajo besedila, razkrijejo posameznikove zmote in ozkogledosti ter razsvetljujejo različna duševna stanja in razpoloženja, ki se porajajo ob manj pomembnem materialno-vidnem dogajanju in pomembnejšem stanju človekovega duha.

Zaključne besede notranjih dialogov pomirjajo in razrešujejo težave, ki se lahko pojavijo komurkoli ne glede na prostor in čas, v katerem živimo. Ljudje se srečujemo s podobnimi nevšečnostmi in nelagodji, tudi z razpoloženji, za katere pa avtor Smiljan Trobiš meni, da so »posledica premajhne duhovne ozaveščenosti in nedomišljenosti«.

Bralcu je treba (pre)pustiti prebiranje in morebitno raziskovanje ter odkrivanje lastnih (pomenskih) odtenkov. Velja pa nadaljevati s pisateljevimi besedami, da je »sporočilo zapisanih dvogovorov tudi, naj človek ne zadržuje svojih tesnob in strahov v sebi, temveč naj

jih zaupa bližnjemu, ki ga bo razumel. Dva so že trije, saj po načelu dialektičnih nasprotij sinergija dveh prinese rešitev Tretjega.«

Vsekakor se vsa naša nasprotja prelijejo v svetla, pozitivna in ustvarjalna, če le delujejo z roko v roki in če med njimi (pre)vlada pozitivno razmerje. Zakaj le bi dihala vsako zase, samo, osamljeno? Zakaj le bi bilo razdiralno in pomanjkljivo, ko pa ima sleherno bitje v sebi vendarle dovolj moči in poguma, da se vse iztoči v ljubezen.

Manja Žugman

MAGNOLIJA

Rastla je čudovita magnolija. »Joj, kako sem lepa, vijolično-beli veliki cvetovi krasijo mojo krošnjo, zdravi sokovi se pretakajo po meni, sonce sije in vsakdo me pogleda, ker sem tako čudovita,« si je rekla.

Nihče pa ni vedel za njeno veliko skrb: »A kaj bo naprej? Jeseni bodo cvetovi odpadli, zima bo in mraz, samo navadno grmovje bom!«

In res. Že poleti so se v suši posušili in odpadli njeni cvetovi. Ves njen ponos je usahnil.

»Zdaj me nihče več ne pogleda. Ali sem sploh še kaj vredna?« Gledala je sosednjo hruško, ki je dajala sadove in so se ji veje šibile od rumenih sadežev.

»Ona ima obilje sadov, ima svoj namen. Jaz pa sem bila samo lepa, zdaj pa tu ginem brez upanja.«

Na njeno vejo je sedla lastovica, ki se je odpravljala na jug.

»Potrpi,« ji je rekla, kot bi uganila njene misli, »kmalu bo spet pomlad in vso zimo lahko zbiraš barve, da boš takrat spet lahko razveseljevala mimoidoče s svojo lepoto!«

Magnolija je pomislila v sebi in rekla: »Našla sem smisel za vso dolgo mrzlo zimo!«

PTICA IN OBLAKI

»Zemlja me sploh več ne zanima,« je modrovala ptica.

»Letam med oblaki, visoko nad rjavo zemljo, njenimi bolečinami in boji. Ne maram zemlje. Tu sem svobodna in lahko letam po svoje. Ne bom si več mazala nog in kljuna s temi posvetnimi stvarmi.«

Vendar je kmalu postala utrujena: »Spočiti se bo treba. Šla bom na najvišje drevo.«

Spustila se je pod oblak in poiskala visoko vejo.

»O, kako bi mi ugajal počitek, toda tudi lačna sem,« je rekla sama pri sebi. Spustila se je na nižje drevo in na tleh opazila semena. Pristala je na tleh in zobala.

»Kmalu bom spet letela v oblake,« si je rekla, »samo da na zemlji zberem nekaj moči.«

Stopila je na suho vejo, ta se je zlomila in ji ranila perut.

»Ojoj, kaj pa zdaj? Na tleh bom morala ostati. Sicer sem pa tako utrujena od tega letanja!«

Prišla je noč in različne živali so se plazile po gozdu. Bala se jih je. Stisnila se je v drevesno duplino, da bi v njej prenočila. Zeblo jo je in je premišljevala sama pri sebi:

»Morda pa se je to zgodilo zato, da spoznam, da ne morem živeti le v sanjah. Ne morem se s sanjami v oblakih nahraniti, ne spočiti se v njih. Za to so drevesa in semena in druge ptice. Pripadam zemlji, pa čeprav znam letati.«

STARO DREVO

Staro drevo se je vsega naveličalo.

»Dovolj bo. Naj že padem. Od črvov sem preluknjano, razklano od strel, polno suhih vej je na meni. Utrujeno sem,« je modrovalo.

Od nekod je pritekla skupina otrok. Zibali so se na njegovih vejah, jih lomili, delali puščice ter jih metali vanj.

»Dovolj je že tega,« si je naveličano reklo drevo, »rado bi se počilo od tega vrišča in počivalo v svojih mislih.«

Medtem je stara utrujena ptica sedla na njegov vrh in počivala na veji.

»Kaj praviš, ptica, kako naj se spočijem? Kdorkoli pride, me samo uporabi zase,« je reklo drevo ptici.

»Tudi jaz sem izmučena, a še ne bo konec. Zdrave korenine imaš in nisi utrujeno, le moči potrebuješ. Kmalu bo dež in spet bodo po tebi vršali zdravi sokovi. In spet bo pomlad in boš razvilo liste in v jeseni dalo svoje plodove. Samo moči poišči, tam, od koder se napajaš. In spet boš z veseljem dajalo otrokom igre, pticam počitka in zavetja ter vetru njegov smisel!«

ROŽICI

Rožici je postalo dolgčas.

»Samo tu niham v vetru, nihče ne ve zame, razen kakšne čebele, pritrjena sem in nikamor ne morem, tako sem žalostna in tako se dolgočasim! Sonce je vedno enako, oblaki tudi, včasih trpim v dežju in ponoči moram zapreti cvet, da lahko počivam. Kaj naj počnem, ko ničesar ne morem? Kaj je moj smisel? Ali bi sploh lahko storila kaj dobrega v zahvalo za to, da živim?«

Zraven nje je nihala v vetru prav taka rožica. Kot bi slišala njeno modrovanje, ji je rekla:

»Tudi jaz sem tako sama na tem zapuščenem travniku. Na videz nimam nobenega smisla. A zadovoljna sem, da me niha veter, da pošilja moje vonjave, da me obišče čebela ali metulj in da sonce sije name. Ne vem, koliko časa bom še živela, a srečna sem, da živim. Življenje je najlepši dar, ki ga lahko prejmeš. In jaz sem rožica in s svojo lepoto pričujem, da je življenje lepo.«

»Prav imaš,« je rekla prva rožica. »Vesela sem, da sem te spoznala. Nekateri duše morijo z nezadovoljstvom, besedami in zahtevami, ti pa slaviš življenje in si srečna že samo zato, ker si.«

POTOČEK

Potoček je bil mlad in igriv, poln sreče in mlade moči. Bil je vesel in drevesa so ga pozdravljala ob poti, napajal je trave in rožice, ki so se mu klanjale v pozdrav.

A nihče ni vedel za njegovo bolečino. Bil je negotov: »Po kateri poti naj grem?« se je spraševal. »Toliko igrive moči imam, toliko kapljic, ki me napajajo z gore, pa ne vem, kod naj tečem.«

Sonce je sijalo, on pa je bil kljub veselemu videzu žalosten v sebi. »Kod naj grem, da bom napojil čim več rodovitne zemlje, kod naj grem, da bom naredil čimveč dobrega?«

Oblaki so se zgostili, vihar ni oblak je potočkovo dušo naredil še bolj temno. Vihar je lomil drevesa in potoček je narasel od obilja vode.

»O, kako sem velik, a tako nesrečen,« si je mislil potoček v grmenju in v bliskih.

Vihar je popustil, potoček pa je ugotovil, da se je do konca izoblikovala njegova struga.

»Tu bom tekkel do konca svojega življenja. Tako je prav zame. Drugi potoki pa naj delajo svoje in napajajo druga drevesa in trave. Potem se bomo že združili in postali velika reka in se izlili v morje, kot nam je usojeno.

O, kako sem bil neveden, ko sem mislil, da si lahko sam načrtam pot! Ta, ki se mi je izoblikovala v življenju samem, je najbolj prava zame. Zaman me je skrbelo. Samo neveden potoček sem bil!«

ZAJČKA

»Strah me je, ker bo kmalu noč,« je rekla zajklja. »Bojim se teme, ker je takrat vse polno nevarnosti!«

»Ampak zdaj je še dan,« ji je rekel zajec. »Zakaj si delaš skrbi? Skrbita te tema in nevarnost že zdaj, ko še ničesar ni. Pojdi še malo na travnik. Tam blizu je zeljni vrt in se malo posladkaj. In še meni prinesi kakšen list.«

Zajklja je veselo skočila preko travnika na vrt in jedla. Najlepši list je stisnila med zobe in ga prinesla zajcu. Bila je vsa srečna.

»Joj, kako lep dan! Po poti sem gledala sončni zahod. Zdaj se že veselim noči, saj se moram naspiti in spočiti.«

VOLUHAR

»Užaljen sem,« pravi voluhar. »Tako sem žalosten, ker ne gre po moje! Jaz bi naredil boljši svet! Jezen sem na tistega, ki je naredil življenje in ga vodi. Če že moram biti tu, živ, zakaj moram potem toliko trpeti, prenašati udarce usode in povrhu še svoje krivde?«

Prevalil se je v drugo luknjo in razmišljal naprej sam pri sebi: »Vem, da nisem popoln, toda toliko trpljenja si nisem zaslužil!«

Voluharica ga je nekaj časa poslušala in mu rekla: »Smiliš se samemu sebi. Poglej, koliko drugih trpi še mnogo bolj kot ti. Vzemi življenje takšno, kakršno pač je. In ugotovil boš, da je kljub trpljenju lépo!«

Voluhar se je pretegnil in odgovoril: »Sam si ga delam neznosnega, ko toliko premišljam in se ukvarjam s samim seboj. Gotovo nekaj preveč hočem, in ker tistega ne dobim, sem nesrečen.«

Voluharica se je nasmejala: »Blizu resnice si. Ti bi hotel samo uživati, življenje pa ni narejeno tako. Veliko moramo trpeti in tudi tvegati zato, da nam je potem lepo. Samo od sebe pa ne pride nič. V življenju je vse v ravnotežju.«

Voluhar spet namršči čelo: »Mislil sem, da bom našel srečo v miru in brezdelju, pa vidim, da ne bo šlo tako. Samo vedno bolj nesrečen sem in vse me boli. Najbrž bom moral živeti tako kot drugi, saj očitno ne morem najti čisto svoje poti.«

»Že mnogo jih je poskušalo najti pot po svoji glavi, pa so se morali vsi prilagoditi življenju, takšnemu kot je. Zato si trpel, da si to spoznal.«

»Vredno je bilo,« je veselo rekel voluhar.

VRBA

»Tako sem nesrečna,« je rekla vrba ribi, ki se je skrivala med njenimi koreninami v potoku. »Zdi se mi, da nisem prav nič vredna, samo vodo iz potoka izkoriščam, da lepo rastem, in tukaj sama šumim v vetru.«

Še bolj je povесila svoje veje in žalovala zaradi občutka svoje ničvrednosti in nepomembnosti.

»Zakaj misliš, da bi morala biti nekaj več vredna in pomembna?«

»Jaz sem potomka najstarejše in največje vrbe ob tem potoku in jaz sem nazadnje vendarle jaz!« Ogorčeno je zašumela in ob korenini se je odvalila mastna kepa potočnega blata, ki je skoraj ranila ribo.

Riba je odskočila in se vrnila:

»Kdo si? Si kaj več kot druga drevesa, živali ali trave in travniške rožice? Ali nisi še spoznala, da si prav to, kar si, zato in za to, kar si? Nič posebnega nisi in ti tudi ni treba biti!«

»Jaz sem pa mislila ...«

»Kar ti misliš, nikogar ne zanima. Samo nesrečna si zaradi tega, ker hočeš biti več kot drugi; to je le v glavi in to te tako boli, saj zahtevaš preveč od sebe.«

Vrba je še bolj povесila veje in rekla: »Ja, samo nečimrna vrba sem bila. Zdaj, ko sem to spoznala, bom lažje živela tukaj, skupaj s potokom in z drugimi vrbami, s pticami in z ribami, nebom in oblaki, dežjem in s soncem!«

POLH

»Toliko imam še narediti, ne vem več, kje se me drži glava, samo nekaj ur ima dan, kar naprej je nekaj treba, hiteti moram, ničesar ne smem zamuditi,« je polh živčno tekal po votlini, ves se je tresel in umiril se je samo toliko, da je naredil svoj naslednji spisek; na njih je vedno imel napisane svoje obveznosti.

»Da, danes imam še toliko opravkov in vse mi je zoprno. Najprej moram na banko žira, da se preskrbimo za naslednji teden, pa je tam toliko drugih, čakati bom moral v vrsti in mi bo spet življenje tako zoprno! In le malo veselja bom imel, ko bom vse pritovoril domov.«

Ptica, ki je že ves dan pohajala po gozdu, se mu je nasmejala: »Zakaj si tako nezadovoljen? Res misliš, da lahko s svojo sitnostjo kaj storiš? Prav tako bi lahko vse, kar je potrebno, opravil sproščeno in z zadovoljstvom. Samo sebe vidiš. In to je tvoj problem.«

»Kako, samo sebe vidim? Jaz ne gledam okoli, jaz moram toliko narediti v življenju, dokler še lahko!«

»Saj, prav tvoj jaz je tvoj problem. Če bi tvoje oči videle še kaj drugega, bi bil mnogo bolj sproščen! Poskusi pogledati ven iz sebe!«

Polh je pogledal ptičko in ji rekel: »Ti si srečna, ker ti je vse tako jasno. Meni pa ni bilo nič jasno, čeprav sem se dan in noč ukvarjal s samim seboj in s svojimi opravki.«

»No, zdaj veš.«

»Da, posvetilo se mi je, kako je z menoj, obljubim si, da bom pogledal tudi okoli sebe.«

KOS IN KOSOVKA

»Bojim se, da te bom izgubil,« je rekel kos stari bolni kosovki, ki mu je vsak dan nosila črve in žuželke, da je lahko pasel svojo lenobo, varno skrit pod vejami.

»Nič se ne boj. Ko bom zbolela, boš pač ti meni nosil hrano,« mu je rekla ptica in predenj položila tolstega črva.

»Ne bojiš se izgubiti mene, ampak svoje ugodje,« mu je naravnost povedala. »Toda nič ne traja večno in vsaka sprememba je dobra, čeprav na videz na slabše. Tvoj strah je zaman.«

»Toda jaz bi se rad še pogovarjal s teboj. Tako lepo je, ko skupaj pojeva svojim koskom!«

»Saj ne moreš vedeti, kaj je bolje za nas vse. Ko bom zbolela, boš svobodnejši, ker ne boš več odvisen in navezan.«

Kos se je nekajkrat obrnil na veji, stresel s perutmi in z repom in rekel: »Res sem ozko gledal. Nič več me ni strah. Še rajši te imam zdaj, ko mi še nosiš črve, in kaj bo v prihodnosti, tega nihče ne ve. Morda je sploh ne bo. Zaman skrbim.«

MEDVED IN PTIČKA

»Ne počutim se dobro,« je rekel star medved samemu sebi, ko je v brlogu ves dan sedel, jedel in premišljeval.

»Kar naprej sem lačen in vse mi je zoprno. Nered imam po brlogu, vse polno gnilega zelenja in razcefranih miši. Prijatelji me čakajo zunaj, jaz sem pa tako len, samo na varnem bi sedel in godrnjal.«

Spuščal se je večer.

»Dobro, da bom šel kmalu spat, da mi ne bo več treba prenašati samega sebe,« je modroval stari medved in se držal za trebuh.

»Kakšen nemir je to?« je zagodrnjal, ko se je vesela ptička pojavila pri vhodu v brlog.

»Zakaj ne greš ven? Zunaj je tako lepo, ti pa bi samo sitnaril in jedel!«

»Ne da se mi,« je rekel medved. »Zunaj je toliko vsega, jaz pa imam rajši mir.«

»Smešen si. Ali ne veš, da boš mir našel šele v veselju gibanja narave? In da boš takrat, ko boš pozabil nase in šel k drugim, zaživel čisto na novo? Saj sploh nisi utrujen. Samo veselja potrebuješ ...«

Medved je rekel: »Morda res. Seveda, prav imaš ...«

SINIČKI

Bil je deževen dan. Sinički sta pili iz luže in ena je potožila drugi:

»Žalostna sem! Tako malo veselja imam. Samo zbiram hrano za moje male ptičke in se trudim dan na dan.«

»Počni še kaj drugega. Pojdi obiskat svoje sorodnike in priredite ptičjo veselico! Ali pa se zamoti s čim, kar ti je všeč!«

»Veš, vsakdanjosti sem že tako navajena. Bojim se odločiti za kaj drugega čez dan. Če naredim kaj po svoje, me vedno udari.«

»Glej, zdajle se počutiš kot tale mlačna luža. Pojdiva pit iz potočka, tam je voda čista in sveža.«

Sinički sta zleteli k potočku, ki se je iskril izpod vej in listja.

»Tu se že bolje počutim. Duša je res odvisna od tega, kakšno vodo pije ...« je spoznala žalostna sinička.

LEVA

»Nesrečen sem, ker nič ni prav,« je rekel lev levinji. »Ne vem, če bomo preživali, ko je deževje pol leta in suša drugo polovico. Slabe volje sem in nezadovoljen s tem življenjem.« Levinja je ležala v travi zraven njega, ga poslušala, strigla z ušesi in ga skrivaj opazovala.

»Zakaj misliš, da je vse narobe,« mu je rekla. »Vendarle je mnogokaj prav. Imava lepe mladičke in za enkrat smo še kar dobro preživali!«

Lev je zarjovel: »Jaz hočem, da bi bilo vse prav! Drugače ne morem biti srečen!«

Levinja se je presedla, stegnila prvi dve taci in naslonila glavo nanju ter rekla:

»Pa saj je vse prav. Bolj prav, kot si misliš. Kar gre narobe, je le trenutno in navidezno. Sonce vzhaja in zahaja prav. Hrane dobimo tudi prav. Sence tudi. Še umremo takrat, ko je prav. Kaj je torej narobe?«

Pogledala ga je. Lev je molčal. Globoko je razmišljal.

SRAKA

»O, ti živci!« je rekla stara sraka drevesu, ki ji je ponujalo vejo, da je lahko sedela na njej.

»Kaj so to, živci?« je vprašalo drevo, »jaz mirno stojim in živim, kot da je ves mir vesolja zbran v meni.«

»O, ti ne veš. Treba je skrbeti za hrano, za mladiče, za moža, pa še s prijateljicami se prepiram, vsak dan se deremo druga na drugo!«

Drevo je tiho završalo v vetru, ki je prav takrat pripihljaj in zagugal drevesne veje.

»Morda bi pa morala biti bolj učljiva.«

»Kaj,« je zakričala sraka, »kaj je to, učljiva?«

»To je to, da se znaš od drugih česa naučiti. Poglej moj mir. Tudi v tebi je, pa ga valoviš s svojimi neumnostmi!«

Sraka se je zazrla v daljavo, pomencala si je oči in rekla: »Res je, najprej je mir ... Poučil si me. Hvala ti. Zdaj bo vse lažje in lepše ...«

LABODA

Zaljubljen labod je vprašal labodinjo:

»Česa si želiš?«

»Želim miru. Blaženega miru, ko bo vse prav, poletnega večera, ko se vsak nemir poleže, tihih zvezd na nočnem nebu, ki odsevajo v vodi, drobnih valov, ki jih dela poletni vetrc ...«

»Kaj tega že nimaš? Nisi opazila, da imaš vse, kar potrebuješ, in še mojo ljubezen?«

»Da, toda ...«

»Nič toda! Glej, vse je tu, ves čas prisotno. Nemir je le v tebi.«

»Da, toda ...«

»Glej, vse imaš. Bolečina mine in nemir tudi. Vse zanihano zaniha v drugo smer, niha in se končno umiri. Mir je tam, kjer je ljubezen ...«

»Da, toda ... objemi me, prosim!«

ŽABI

Stara žaba je sedela na robu ribnika in se sončila. Njena živahna prijateljica jo je vprašala:

»Kaj delaš danes?«

»Razmišljam,« pravi žaba. »Razmišljam, kaj je rekla tista sosedka, kaj bom rekla zvečer prijateljici, in kaj bo rekel mož, ko so otroci tako regljavi.«

»In kaj je rekla sosedka?«

»Kvak-kvak. In že vse popoldne mučim sebe zaradi tega.«

»In kaj boš rekla prijateljici zvečer?«

»Rekla ji bom: Kvak-kvak. Pa ne vem, če ji bo prav, ker je tako občutljiva.«

»In kaj boš rekla možu glede otrok?«

»Ne vem, kako se bova pomenila. Res ne vem, zakaj so najini otroci tako regljavi. Rekla mu bom: Kvak-kvak!«

REKA

»Reka sem. Poznam se kot reka. A tečem v morje. Kaj bom potem?«

Tako je modrovala reka, navajena svojih doživetij – teka čez svoje jezove, deževja, poplav, suše in pomanjkanja vode.

»Vse je prav, dokler sem. Pa naj bo kakorkoli. A potem, ko se izlijem v morje ... Kaj bo potem? Gore se ne bodo več ogledovale v meni, ne bom več napajala dreves in travnikov, ne bom več tekla čez bistre kamenčke ...«

Morje je slišalo njene velike dvome. Reklo ji je:

»To sem, kar si ti. Ista voda je moja in tvoja voda. Nisi si sama dala življenja in dokler boš, boš sama sebi dar. Ko pa te ne bo več, boš postala morje in tako boš še bolj ti ...«

Reka je vzvalovala: »Strah me je, a verjamem, da bom doživela še veliko več; za menoj bo pritekla nova voda ...«

JEŽ

»Preveč hrušk sem nabral,« si je rekel jež, ko se je vrnil s sprehoda po gozdu.

»Vse so na mojih bodicah in zdaj se komajda še lahko premikam.«

»Vrzi vendar te hruške s sebe,« mu je rekla ježevka, »saj ne moreš iti spat tako obremenjen! Imava jih že polno votlino in se skoraj ne moreva gibati v njej.«

»Hočem še hrušk. Navsezgodaj bom vstal jutri in jih grem nabirat. Pravijo, da bo huda zima in da moramo imeti veliko zalogo!«

»Zgnile bodo in vsa votlina bo smrdela,« je rekla ježevka, »veliko boljše bi bilo, če bi šel z otroki na sprehod in jih tam česa naučil!«

»Ne, hočem biti gotov, da bomo preživeli zimo,« je rekel jež in zaspal kar s hruškami na bodicah.

Ponoči je imel hude sanje: otroci so bili lačni, žena ga je zapustila, votlina je bila vsa polna gnilobe.

Zbudil se je s hruškami na hrbtu. Pomel si je oči, se spomnil sanj in vrgel hruške s sebe.

»Danes gremo na izlet po gozdu. Vem za jaso, kjer se bomo ves dan igrali,« je rekel otrokom.

Otroci so poskočili od veselja. Pa so vendarle vprašali:

»Ali ne bomo nabirali hrušk?«

PTICI

»Pridi k nam na ptičjo veselico, veliko zabave in petja bo,« je rekla ptica svoji prijateljici.

»Ne, jaz bom kar ostala v svojem gnezdu, tu, pri tleh, na varnem, med gostimi vejami. Ne letam rada, ker je tako nevarno.«

»Tvegaj vendar malo. Vse ptice tvegamo, da bomo padle z višine, pa vendar vse letamo in sedamo na visoke veje. Saj smo tako narejene. Si ti kaj posebnega?«

»Ne, nič posebnega nisem, ampak bojim se!«

»Torej bi bilo kar dobro zate, da bi enkrat padla in se malo popraskala. Bi vsaj vedela, da lahko zaupaš.«

»Kako, komu naj zaupam?«

»Zaupaj vetru, ki te bo nosil od veje do veje, od prijateljice do prijateljice. Večkrat ko se mu boš prepustila, bolj boš vedela, da je on tisti, ki te nosi in da delaš veliko napako, ker si ves čas samo pri tleh. Nasloni se na krila vetra in dobila boš svoja krila!«

VOLK

Živel je podivjan volk, ki je že mnoge živali gozda spravil v nesrečo. Nekaterim se je dobrikal in jih potem ogrizel, nekatere pa je kar napadel iz nerazumljivega besa, ki je bil v njem.

»Kaj naj zdaj, ko sem naredil toliko nesreče?« se je spraševal v trenutkih resnice. »Je še kakšna rešitev zame?«

Spominjal se je, da so ga lovci lovili in mnogokrat zaprli v čudne pesjake, a je vedno s svojo iznajdljivostjo našel pot ven. Zato je bil še bolj jezen nase.

»Ko bi me vsaj kaznovali; tudi meni bi bilo lažje, zdaj pa me vest teži, ker sem naredil toliko hudega,« je govoril sam pri sebi.

Napotil se je k človeškim bivališčem, da bi ga potolkli.

A na poti je srečal krotkega psa.

»Hočem ti biti prijatelj,« mu je rekel ta. »Zakaj greš k ljudem, ko veš, da te bodo potolkli?«

»Dovolj mi je bežanja in skrivanja, težko se prenašam in rad bi, da se to konča,« je rekel volk in žalostno pogledal psa prijatelja.

»Še vedno lahko veliko popraviš. Pojdi globoko vase in se poboljšaj! Poskusi popraviti to, kar je bilo narobe tako, da pošteno in potrpežljivo živiš za druge. Najprej pa sam odpusti vsem in tudi sebi.«

Volk je sklonil glavo in rekel:

»Sam sem že razmišljal o tem. Verjetno bom res živ bolj koristil kot mrtev. Kadar sem užalil svojega brata, mi je odpustil šele potem, ko sem nekaj časa živel v miru z njim – in spet me je vzljubil.«

»In prav tako kot s svojim bratom, živi s sabo. S tem, ko si prizadel druge, si prizadel samega sebe. Zdaj pa skušaj dolgo živeti v miru s seboj. Še je čas,« je rekel pes in veselo odmahal z repom proti hišam.

Volk se je obrnil nazaj v gozd in si mislil:

»Res je. Če bom krotko sprejel svojo naravo, bom lahko popravil vse, kar sem storil napak. Še boljši bom kot mnogi, saj vem, koliko slabega lahko naredi slabo in koliko dobrega dobro.«

PETELIN

Petelinu je bilo vsega dovolj.

»Kar šel bom,« je rekel, »grem iz kurnika. Te kokoši samo kokodakajo, res je, da mi dajo jesti, ampak meni je dovolj teh njihovih zvijač. Kar naprej se slabo počutim, in če le morejo, me prinesejo okoli.«

Stopil je po lestvi in se napotil v dolino.

»Naj me kar poje lisica. Že dolgo me nekaj vleče v to dolino ob gozdu, tam je polno lisic.«

Srečal je grm, ki se mu je zamajal v pozdrav.

»To je samo nestrpnost,« je rekel grm.

»Misliš? Misliš s tem reči, da sem tudi jaz sam naredil med kokoškami marsikaj narobe?«

»Seveda,« je rekel grm, »drugače te ne bi mučila jeza in bi ti bilo njihovo kokodakanje prijetno.«

»Torej praviš, da me žene v dolino slaba vest?«

»Prav ta,« je rekel grm.

»Nič novega ti nisem povedal, samo spomnil sem te. Ne hodi v dolino. To ni prava pot, da bi popravil svoje pregreške!«

»Potem misliš, da nisem neprijazen?« je z upanjem v očeh spregovoril petelin.

»Ni pomembno, kaj jaz mislim o tebi. Pomembno je, da začneš sam bolje misliti o sebi,« je rekel modri grm in še bolj sklonil veje k petelinu, »ti si samo ena od barv v mavrici, ne glede na to, katera. In vse barve so enako lepe.«

»Misliš, da se imam morda potem lahko spet rad?«

»Seveda. Obrni se in pojdi h kokoškam. Težko te že čakajo.«
»Hura!« je zakikirikal petelin in se obrnil.
»Dobro, da sem te srečal. Ti si zelo lepa barva v mavrici!«

POŽREŠNA ŽIRAFI

»Joj, kako me že boli v trebuhu,« je rekla žirafa. »In vratne mišice so vse razbolene. Hodim od drevesa do drevesa in če le morem, smuknem nekaj listja s svojim dolgim jezikom. Nikoli nimam dovolj.«

Opica, ki je že dolgo opazovala njeno požrešnost, ji je rekla: »Odvadi se tega, glej, jaz pojem samo nekaj banan na dan in imam dovolj. Potem mislim na druge stvari.«

»Ne morem se odvaditi. Ko zagledam listje – smuk, pa imam spet nabito poln želodec!«

»Pa pojdi malo na sprehod skozi savano, kjer ni dreves. Tam boš našla vodo in družbo.«

»Prav zato ne grem tja, ker tam ni listja. Vedno sem v gozdu, da se lahko vdajam svoji navadi. Izgubljam prijatelje in vedno bolj sama sem!«

Opica je malo pomislila: »Pa sama veš, da pretiravanja škodijo,« ji je rekla in v rokah držala olupljeno banano, »saj praviš, da te vedno tišči v trebuhu.«

»Nimam moči, da bi se odpovedovala temu, kar mi je všeč,« je rekla žirafa in spet smuknila nekaj listja z drevesa, kjer je opica sedela na gibki veji.

»Ko boš zbolela, ti bo žal,« je rekla opica, se veselo zagugala in dodala:

»Bolelo bo tebe, ne mene!«

»Vse to vem, pa si ne znam pomagati. Samo na listje mislim, to okusno, sveže mlado listje!«

Opica se je nasmejala: »Samo misliš, da ne moreš. Poskusi. Takoj zdaj poskusi in videla boš, koliko sreče prinese odpoved!«

»Joj, premagati se bom morala, jaz pa sem tako nežna in krhka, tako hudo mi bo pustiti listje na vejah!«

»Samo misliš tako. Moraš se prepričati drugače! Sploh nisi tako nebogljen. Samo ugaja ti tako, kot je, in to ne bo dobro!«

»Bolj, ko mi govorijo, naj odneham, bolj mislim na listje in bolj z užitkom segam po vejah.«

»Si pa res zasvojen,« je rekla opica in se popraskala po glavi, »a ne čisto do dna. V sebi najdi moč za to, kar se ti zdi nemogoče. Poskusi enkrat, dvakrat, stokrat, zdaj, naslednjič, videla boš, da ti bo uspelo, čeprav sprva ne bo prijetno. Rešila pa boš svoj veliki problem.«

»Da, poskusila bom. Zdaj si obljubim, da deset minut ne bom grizla listja!«

»Tukaj bom, s tabo. Ali verjameš, da ti želim dobro?«

»Seveda verjamem. Zakaj potem skrivam dušo in svoje male račune pred teboj?«

»Ni ti treba. Bodi, kar si. Nikar se ne najedaj iz navade. Jemo zato, da nismo lačni in da imamo moč za življenje, ne pa zato, da si z jedjo tešimo nemir.«

»Nemir?« je poskočila žirafa in z glavo udarila ob vejo.

»Da, to je problem! Ješ zaradi nemira in ne zaradi potrebe!«

»Pa bi bila za nemir kakšna druga učinkovita tolažba?«

»Seveda. Odpustiti moraš vsem, ki so te prizadeli. Zaradi njih si dobila srčne rane in jih zdraviš z jedjo. Tako ti malo odleže. Problema pa s tem nisi rešila. Najprej ozdravi srce. Odpusti tudi sebi, da bo tvoje srce mirno. In tako boš nehala goljufati

sebe in druge in boš imela moči dovolj, da se boš lahko obvladala.«

»Ampak jaz bi včasih rada kar umrla, ko moram nositi ta veliki trebuh s seboj in nimam v življenju nobenega veselja.«

»Zdaj tako misliš, ko pa boš res zbolela, ti ne bo vseeno. Še boš hotela živeti. Ne bodi površna in nečimrna! Pa tako malo bi bilo potrebno, da bi bila srečna!«

»Ne, jaz bom kar jedla naprej. Oprosti, da sem te nadlegovala s svojimi problemi. Gotovo imaš tudi ti svoje.

No, tisto o odpuščanju se mi pa zdi zelo modro. Res si moram najprej ozdraviti srce!«

BRATCA MEDVEDKA

»Bojim se dneva. Ne dneva, ampak trpljenja, ki ga ta prinaša, se bojim,« je rekel mlad medvedek svojemu bratcu, ki se je kakor on zbujal v čudovito pomladno jutro.

»Mene pa ni nič strah,« je rekel bratec. »Kar bo, pa bo. Nazadnje pa imava očeta in mamo in ta dva ves čas bedita nad nama. Sprosti se in uživaj. Vse, kar se mora, se bo zgodilo.«

»Jaz bi rad lepo živel, pa vsak dan prinese toliko stisk in neprijetnosti! Teh se bojim.«

»Poguma ti manjka. Tvegaj malo in se pojdi ven igrat. Ne bodi tako na tleh. Dvigni se in uživaj v življenju!«

»Toda jaz bi rad, da bi bilo drugače.«

»Rajši sprejmi to, kar življenje prinaša, kot da se ukvarjaš s svojimi bojznimi. Pridi se z menoj igrat!«

PTIČEK

»No, zdaj pa skoči iz gnezda, mahaj s krili in naučil se boš leteti,« je rekel starejši bratec malemu ptičku.

»Ne upam si. Tako visoko je. In na tleh me lahko poje kakšna mačka. Jaz bom kar tukaj ostal.«

»Bodi pogumen! Skoči in mahaj s krili. Ne boš mogel ostati v gnezdu, ker je čas zate, da poletiš. Nauči se, da moramo v življenju velikokrat tvegati! In potem, ko premagamo strah, nas vetrovi sprejmejo v svoj objem.«

»Ja, skočil bom, ampak ne še danes. Počakal bom do jutri, ko bom že bolj močan.«

»In jutri boš spet odložil na naslednji dan. Skoči zdaj, in videl boš, da boš potem srečen.«

Ptiček je skočil, nerodno mahal s krili in na kljuno pristal na tleh. Prišla je mačka, ki je že dolgo opazovala gnezdo, in ptička pojedla.

Starejšemu bratcu je bilo zelo hudo. A rekel je samemu sebi:

»Živimo in umremo. Tako je življenje. Pomembno je le, da ne ostanemo zakopani sami vase ... To bi šele bila smrt!«

NILSKI KONJ IN RIBA

»Rad bi se končno spočil,« je rekel nilski konj, ki se je že ves dan valjal v blatni reki.

»Počivam, pa se ne morem spočiti. Ves čas sem napet in utrujen.«

»O, spočit si še preveč,« mu je rekla riba, ki je priplavala mimo.

»Toda... zakaj tako napenjaš oči?«

»Videti hočem, kaj se dogaja okoli mene in se pravi čas odzvati.«

»No, to je tvoja težava. Telo imaš še preveč spočito, pa se ves čas napenjaš. Kaj, ko bi se umiril?«

»Morda bo najbolje, da malo oddremljem. Toda jutri bo spet isto,« je potarnal nilski konj.

»Sproščenosti in sreče se moramo privaditi. Vsak dan malo napreduj. In nikar več tako ne napenjaj misli in oči!« je rekla riba in veselo odplavala.

Nilski konj je zaprl oči in začutil veliko olajšanje.

ČUK IN SOVA

»Zakaj vedno tako trpim v sebi?« se je spraševal čuk, ki je že ves dan modroval na veji.

»Razmišljam že ves dan, pa mi je vedno manj jasno.«

»Misliš, da boš s svojim razmišljanjem naredil kaj pametnega?« ga je vprašala modra sova.

»Sprosti se. Najprej živi, potem pa filozofiraj.«

»Ne morem iz svoje kože,« je potožil čuk, »vedno, ko imam kaj časa, začnem razmišljati o sebi in o življenju ...«

»... Pa ne prideš nikamor,« je povzela besedo sova, poletela na drugo vejo in se zamislila. Tudi čuk je razmišljal, še bolj kot prej: »Kaj naj storim, da se rešim tega premišljevanja?« se je spraševal in pogled mu je ušel k sovi. »Ona tudi razmišlja, pa ima vedno veder obraz, jaz pa se samo mučim.«

Sova si je očistila perje in odletela dalje.

»Kaj mi je že rekla?« se je skušal spomniti čuk. »Da, rekla je, naj se sprostim in najprej živim, potem šele filozofiram. Kar za njo bom šel ...«

MAČKON IN MAČKA

»Joj, kakšna lepa mačka!« si je rekel maček, ki se je ravnokar dobro najedel. »Kako lepe oči ima, pa brčice, in kako lepo se giblje, čisto nalahno, tako graciozno ...«

Mačka se je, kot bi čutila njegov pogled na sebi, nalašč smukala okoli posode z vodo in si mislila: »Joj, kakšen mačkon! Velik je in močan, rada bi ga spoznala. Gotovo je tudi duhovit ... In zadnje čase mi je nekoliko dolgčas ...«

Maček je razmišljal: »Oh, nevarno postaja, videti je, da sem ji vseč, ko tako skrivaj pogleduje k meni. Zdaj ali nikoli. Kar k njej grem in jo bom nagovoril.«

Rekel je: »Jaz sem Mačkon. Si za to, da se spoznava? Skoraj sosed a sva!«

»Seveda, rada imam veliko prijateljev,« je zvito odgovorila mačka. »Že večkrat sem te videla hoditi tod okoli,« in je ljubko pomahala z repkom.

»No, zdaj pa ne vem, kaj bi rekel,« si je mislil mačkon, »kar beseda se mi je ustavila. Tako je lepa! Nerodno mi je.«

»Moram iti,« se je znašel maček in jo ucvrl.

Mačka pa si je mislila: »No, ali je sploh še kje kak pravi maček?«

ČEBELA IN METULJ

Čebela si je ves dan ponavljala: »Jaz sem vestna žival. Delam samo, kar je prav in vedno letam tako, kot je prav. Toliko dela imam in paziti moram, da ne naredim kaj narobe.«

Sedla je na rožo, tam blizu pa je metuljček srkal med iz sosednjega cveta.

»Toliko dela imam,« mu je rekla čebela.

Metuljček pa se ji je zasmel: »In kaj boš imela od tega, samo zelo utrujena boš zvečer. Jaz pa se sprehajam po travniku, malo se igram z vetrom, malo nabiram hrano, pa sem zvečer dobre volje in spočit.«

»Hm,« mu je rekla čebela, »kaj ko bi tudi jaz kar malo poletela sem in tja, ne pa samo z muko zbirala cvetni prah?«

»Seveda, življenje ni le dolžnost, je tudi igra. Spomni se, kako si se igrala, ko si bila še mala nedorasla čebelica,« je rekel metulj.

»Ja, takrat je bilo res lepo. In tudi napake sem delala, pa sem se prav zaradi njih veliko naučila.«

»Tako je, sprosti se in ne misli samo na svojo vest!« je rekel metulj, pomahal s krili in odletel z vetrom.

ŽOLNA IN ZVEZDE

Žolna se je pretikala po vejah in si govorila:

»O, neumnica neumna, spet sem se ga napila! O, jaz, trapa!«
Pogledala je v luno in potarnala:

»Dve luni vidim, na dveh drevesih sedim, imam štiri noge,
o, neumnica neumna, spet sem pila preveč!« Med listjem so se
zalesketale zvezde.

»Zvezde nikoli niso pijane, vedno so vesele, kljub temu, da nič
ne pijejo. Jaz pa nisem vesela, čeprav sem pijana. Zadovoljna
bi bila, če bi bila mirna v sebi, če bi čutila tisti mir, ki ga čutijo
zvezde!« Zvezde so se še bolj veselo zalesketale in rekle žolni:

»Ni vsako veselje enako. Pijanost je žalost, ki se pokaže takoj,
ko odide družba. Me pa smo vesele zato, da smo, in ker smo
sprejete v vesoljni red takšne, kot smo in lepo živimo in se
gibljemo po vesolju.«

SOVA IN ZAJEC

Sova se je odločila, da bo začela zapisovati svoje modre misli. Leta in leta je sedela cele noči na veji in razmišljala. Imela je veliko snovi.

»Saj se mi lahko še zmeša od prevelike modrosti, če je ne bom dala ven,« je rekla. Vzela je tablico lubja in začela s krempljem zapisovati. Kar steklo ji je.

»Če znaš misliti, ni daleč do tega, da to zapišeš,« je rekla, »in šele potem bodo imeli kaj od tega tudi drugi.« Pisala je in pisala, pod njenim drevesom se je nabralo vse polno popisanega lubja. »To moram komu pokazati,« si je rekla.

Mimo je prišel zajec in se začudil:

»O, koliko hrane je pod tem drevesom, za celo zimo je bo dovolj!« In odnesel si je lubje v svojo votlino. Pozimi so to lubje glodali vsi člani zajčje družine in lepo preživeli zimo.

ŽABA RAZMIŠLJA

»Vse življenje samo kvakam in čakam,« je rekla žaba. »Vse, kar znam, je to, da skočim v vodo. Toda zdaj mi ni do plavanja. Torej bom kvakala in čakala naprej.« Visok hrast je završal nad njo.

»Ta hrast tudi čaka. Maje svoje veje v vetru v pričakovanju, da bo odvrigel svoj želod. In oblaki, kaj delajo? Čakajo, da jih bo veter odnesel drugam. In sonce? Kaj dela? Čaka, pa sploh ne vem, na kaj čaka. Saj tudi zase ne vem, kaj čakam. Vsi čakamo, pa se zgodi življenje, in potem preminemo.

Trenutno čakam na kakšno slastno muho, da jo bom udarila s svojim jezikom in jo pojedla. Morda me bo počakala ...«

MEDO IN POTOČEK

»Vse mine,« je modroval medo, ki si je ravno nabiral moči ob potoku v gozdu in gledal sončni zahod. »Minil bo ta dan, minilo bo prijetno počivanje tu v listju ob potoku. Spet bom moral naprej in če pogledam v sonce, je že kar blizu obzorja. Žal vse mine.« Potoček mu je rekel:

»Lepo ti je bilo tu ob meni in ob moji bistri vodi. Če ti je bilo danes lepo, pridi jutri spet in bova prijetno kramljala in spet gledala sončni zahod.«

»Toda jaz moram še daleč in preden bo noč, moram priti do svojega brloga. Sedanji trenutek bi podaljšal v nedogled, a vem, da vse mine.«

»Pa tudi vrača se vse,« je rekel potoček, »vedno na novo in vedno drugače,« in odbrzel naprej.

VRABČEK IN VRBA

»Večer je. Ponavadi skrijem glavo pod perut in zaspim. Danes se pa kar ne morem umiriti,« je potožil vrabček. »Ves dan sem skakal naokoli, zdaj sem pa ves razčut in sploh ne vem, če bom mogel zaspati.« Vrba mu je odgovorila:

»Poglej, kakšen mir je tu nad tihim potokom. Se ne bi od njega česa naučil?«

»V meni vse gomazi. Rad bi še podaljšal dan in skakal naokoli. Toliko zrnja sem nabral!« Vrba mu je rekla:

»Glej, večer je in zvezde se prižigajo, zapri oči in počakaj, da te mrzličnost mine. Nič ni lepšega od miru v duši.«

»Da, tako bom naredil,« je rekel vrabček. »Že tvoj glas me pomirja in ta ponižna mirna voda v potoku. Mislil bom na mir in v meni bo mir vladal vso noč.«

ZVEZDNO NEBO

»Po meni plavajo zvezde in planeti, po meni poje tišina, zvezde grejejo moje misli in vsemu bi rad dal svobodo.« Tako je govorilo temno modro nebo, ko se je ravno odpravljalo spat.

»Zadovoljno sem z vsem. Če kdo kaj potrebuje, me lahko prosi. Nisem kot ljudje, ki vedno hočejo preveč. Z mirom, s tišino in z modrostjo smo krasna družba.«

Luna je poslušala njegove misli in rekla:

»Saj res, da obvladuješ vse, od zgoraj lahko dobro vidiš, koliko trpljenja in neurejenosti je med stvarmi in med ljudmi.«

»Sami so odgovorni,« je odgovorilo zvezdno nebo, »jaz jim dajem vse, kar potrebujejo, oni pa le malo moje prisotnosti prenesejo med seboj.«

ČAS IN KROKODIL

Čas je rekel krokodilu: »Kako delaš z mano, dan sem ti v dar, pa me mečeš stran? Uro za uro ležiš v vodi in lenariš ves dan!«

Krokodil se je na široko nasmejal in pokazal svoje velike zobe:

»Jaz potrebujem samo kakšno gazelo na teden, potem pa se mirno in sproščeno valjam po blatu in se družim s prijatelji.«

Čas se je začel smiliti samemu sebi:

»Zakaj sem torej na svetu, če me vsi mečejo stran? Ali ni moj smisel, da tiho pripovedujem in da čakam?«

Krokodil se je spet na široko zasmel. Slišal je njegovo tožbo in rekel:

»Kar potolaži se, še ti pojdi počivat h kakšnemu drevesu in se od njega nauči miru!«

In čas je za kratek čas sedel na drevo.

VOLJA IN POTOČEK

»Hočem!« je vpila volja in tekala po gozdu sem in tja. »Hočem, da je po moje!

Jaz imam prav in to je moja pravica in tako mora biti!« Potoček se je iskrivo zalesketal in jo vprašal, ravno takrat, ko ga je preskočila:

»Kaj hočeš? Ali res mora biti po tvoje?«

»Seveda mora biti po moje, samo ne vem več točno, kaj hočem. Hočem pa, in nič me ne more ustaviti.«

»Ali ne vidiš, da samo begaš po gozdu in sama sebi delaš težave?«

»Ja, kaj pa naj, če hočem, mora biti tako, kot hočem jaz!«

»Se ne boš ustavila? Glej, jaz tečem tako, kot je načrtana moja struga, pa je vse prav.«

»Vse prav? Da, saj to hočem,« je zavpila volja in rekla: »Lahko za trenutek sedem k tebi?«

»Vsa vročična si, popij požirek moje čiste vode in si malo oddahni!«

»Tako je pa že bolje,« je rekla volja in nekaj časa sedela ob potočku. »Zdaj vem, kaj hočem, prej pa nisem vedela. Ob tebi mi je tako lepo, da bom z veseljem prišla še kdaj!«

MIR IN PAJEK

Mir je sedel v svojem naslonjaču, kadil pipico in si krajšal čas z razmišljanjem.

»Danes ne bo nikogar več k meni. Lahko se raztegnem, razlezem in se sprostim. Toplo mi je in za danes sem dovolj sam sebi!« Tako je modroval.

»Nisi!« se je oglasil droben glasek, ki je prihajal izpod stropa. Mir se je ozrl navzgor in zagledal majhnega pajka. Po tanki nitki se je spustil predenj.

»Kaj bi rad?« je nejevoljno rekel.

»Rad bi ti povedal, da nobena stvar ni dovolj sama sebi – vsaka mora služiti in se darovati.«

»No, ali ni dovolj, da sem res to, kar sem?« je po svoji pameti odgovoril mir in začutil, da mu je začelo hitreje utripati srce.

»Lenoba si, ne pa mir!« se je s svojim tankim glasom uprl pajek.

»In kaj naj storim?« je rekel mir, ki se ga je že počteno loteval nemir.

»Pošlji svoje dobre misli in s tem sebe stvarstvu, objemi ga s svojo modrostjo, ki ti je bila dana. Tam, kjer ni miru, je veliko hudega!« je rekel pajek in zlezal nazaj na strop.

Mir se je zamislil:

»Saj ima prav, nisem narejen zase, vse, kar je okoli mene, me potrebuje!«

SVETLOBA

Svetloba je bila zjutraj malo preveč nemirna. »Hitro moram vstati, da bom razsvetlila pokrajino,« je modrovala, »ni pomembno, kakšna vstanem, le da bodo moje živali in rastline imele lepo jutro!«

Toda ura je bila šele tri ponoči. »Pohiteti moram,« je rekla svetloba, »čeprav se mi zdi, da morda le bežim sama pred sabo.«

Ptičkom se je zdelo čudno: »Kaj moramo že vstati? Saj se še nismo spočili.« In rože so imele še zaprte cvetove. »Saj ne moremo tako hitro,« so govorile in se spogledovale v začudenju.

Svetloba si je ogledala svoje ljube in rekla: »Ojoj, zakaj sem morala hiteti? Ali nima vse v življenju svojega ritma, tako kot dan in noč? Tudi jaz imam ravno pravo lastno hitrost.«

LENOBA IN MISLI

»Danes je tako dolg dan! Vse bi še šlo, če me ne bi ve napadale! Kot klepetave ženske ste,« je rekla lenoba mislim.

Misli so se zasmejale in rekle: »Me že nismo klepetave, a kadar prideš ti, se začnemo zabavati in norimo in divjamo.«

»Se ne morete malo umiriti? Jaz bi tako rada v miru počivala!«

»Ha, ha, me v tvojo prazno hišo privlečemo vse vrste ropotije in spominov in strahov in se razpasemo, da bi uresničile svoje zamisli.«

»Dajte mi že mir, če ne, grem!«

»Hvala Bogu, če greš; me imamo rajši marljive gospodarje. Kar pojdi!«

»Uh, kako ste zoprne! Kar grem in se ne vrnem več v to razmetano in podivjano hišo!« je rekla lenoba in odvršala v noč.

LEPO IN GRDO

Lepo je reklo grdemu: »Vse je moje. Poglej nebo, sonce, drevesa, potoke, barve

jeseni, vonje pomladi, belino zime, toplino doma. Zakaj vztrajaš v svoji črni

luknji, zakaj trmasto hočeš biti grdo?»

Grdo se je odhrknilo in reklo: »Res sem nesrečno, a sem le različica lepega. Kljub vsemu mi ugaja biti to, kar sem.«

»V resnici pa bi tudi ti rado postalo lepo in srečno.«

»Res je, a kaj naj storim? Nisem pripravljeno uničiti samega sebe, pa tudi ne bi bilo prav.«

»Morda bi ti pomagalo, če ti povem, da te imam rado,« se je nasmehnilo lepo.

»Kaj? Ti me imaš rado, jaz pa se ne morem imeti rado. Grdo sem.«

»Pa si želiš, da bi te kdo imel rad?«

»Seveda, pa me vsi samo grdo gledajo!«

»No, jaz ti še enkrat povem, da te imam rado.«

»Tudi jaz bi rado postalo lepo.«

»Saj si. Saj si samo reklo, da si le ena od različic lepega.«

»No, zdaj se že bolje počutim. Prepričalo si me. Tudi jaz sem lepo.«

»Seveda. Jaz sem vse in vse je jaz, tudi ti,« je reklo lepo.

DOBROTA IN VESELJE

»Iščem pot,« si je rekla dobrota, »pa je ne najdem. Vedno, ko se razdajam, padem v kakšno grdo jamo. In bolj ko delam dobro, bolj me tepe. Res sem sirota!«

Veselje se je nasmehnilo in reklo: »Name si pozabila!«

»Kdo pa si?« je rekla dobrota. »Jaz hočem delati, ne pa se veseliti.«

»No, saj v tem je tvoja zagata. Tako dobra si, da pozabljaš nase in name. Dovolj, da hodim ob tebi, pa se bo ves tvoj problem razblinil.«

»No, pa pojdiva! Danes grem v dom starejših. Ti jim boš lahko še bolj pomagalo kot jaz.«

OSAMLJENOST IN GLASBA

Glasba je rekla osamljenosti:

»Glej, kako čudovita sem; kadar imaš mir, lahko uživaš v mojem zvoku in ritmu!«

»Lepa si,« je rekla osamljenost, »a jaz ne maram potuhe. Utišala te bom, ker ne maram nikogar!«

Glasba je zapela: »Počakaj, kam greš? So res tako velike tvoje želje, da ti jih ne morem potešiti?«

»Ne boš me ujela. Potrebujem veliko več,« je rekla osamljenost in utišala je glasbo ter se spet zamislila sama nad sabo.

»Vendarle nisem bila tako sama, ko mi je glasba delala družbo,« je ugotovila. »Mojih vprašanj pa ne zna rešiti. Samo glasba je. Sopotnica za vsak dan. V sebi pa praznujem takrat, ko sama po svoje izpojem svojo veliko bolečino.«

In zaslišala je neznano melodijo, tako prijetno, kot bi nastala prav v središču njene duše.

»Kljub vsemu imam rada glasbo,« je rekla sama sebi.

TEMA IN SVETLOBA

Tema je rekla: »Trdno se držim duše. Ujela me je in me noče pregnati stran. Zdaj pa ima. Nesrečna je zaradi mene.«

Svetlobi je bilo hudo, ko je opazovala dušo, polno teme.

Mislila si je:

»Ko bi le lahko posvetila v to dušo, da bi ji bilo lepo in da bi lahko zagledala samo sebe! Toda sama je zaprla okna in vrata. In trudi se svetiti sama sebi – a ne more. Samo okna bi morala odpreti, pa bi bilo pri njej svetlo in toplo.«

Duša je poslušala ta pogovor in rekla:

»Saj res, zakaj bi bila nesrečna? Odprla bom vrata in se sončila v svetlobi. Nobena temna misel ni vredna, da me onesreči.«

ŽALOST IN VESELJE

Žalost se je sprehajala po drevoredu in kamorkoli je pogledala, je vse postalo žalostno. Obesila je pogled na čudovite krošnje dreves, pa so se veje povesile in listje je potemnelo. Metulji so zbežali in rože so povesile glave.

»Kako sem žalostna,« je rekla, »in vse je žalostno z menoj. Utrujena sem že od same sebe. Kaj res ne morem razveseliti nobenega človeka?«

Nasproti ji je priskakljalo veselje.

»Glej, kako lepo sije sonce, koliko metuljev je in kako lepo dehti narava!«

»Kaj res?« je sklonila glavo žalost. »Jaz sem pa tako potrta. Razmišljam žalostne misli, polne strahov, in tako nesrečna sem!«

»Pa si zapoj pesmico, gotovo te bo razvedrila!«

»Žalostna bo,« je rekla žalost, »in bom še bolj nesrečna!«

»Potem pa sprejmi samo sebe. Morda je danes takšen dan, da si žalostna. Veliko več si, kot si misliš, čeprav si žalost. In veliko dobrega lahko narediš, saj imaš tudi ti svoj smisel.«

»Res je, že te besede me osrečujejo. Veliko bogastvo življenjskih zgodb in življenja nosim s seboj in če si ne bom želela biti kaj drugega, bom lahko še marsikoga obogatila.«

»Tako. Bodi vesela, da se bo tvoja žalost spremenila v veselje. Saj ti pravim: veliko več si, kot je samó tvoje ime.«

»Poskusila bom odkriti, zakaj sem na svetu in mi bo bolje.«

»Ti si moja najboljša pomočnica,« je reklo veselje. »Kolikor bolj se boš sprejela, toliko več mene boš našla.«

STRAH IN POGUM

»Strah me je,« je rekel strah. »V življenju vidim in naredim toliko hudega – strah me je prihodnosti; kaj neki še bo?«

Pogum se je zasmel: »Kaj ne vidiš, da sem jaz tvoj prijatelj, čeprav sem srečen le, kadar te premagam?«

»Kar premagaj me,« je žalostno rekel strah. »Toliko slabega delam v svetu, da ne zaslužim, da sem.«

»Pa vendar imaš tudi ti svoj pomen. Če ne bi bilo tebe, bi bilo veliko več nesreč in hudega.«

»Zakaj pa potem naredim tudi toliko slabega?«

»Ker ne sprejmeš mene za prijatelja,« je rekel pogum.

»Najpogumnejše ljudi je velikokrat zelo strah. Toda vedno nosijo tudi mene v srcu.«

»Kar pridruži se mi, zlati pogum, in bova skupaj naredila še veliko dobrega!«

GLASBA IN TIŠINA

Glasba je rekla tišini: »Prisluhni mi!«

»Kdo pa si?« se je zasmejala tišina. »Najboljše v tebi sem jaz. Dobra si samo za to, da pripoveduješ. Poslušati pa ne znaš.«

»Koga potem več poslušajo – tebe ali mene?« je užaljeno vprašala glasba.

»Kdor hoče slišati sebe, bo poslušal mene,« je z gotovostjo rekla tišina. »Jaz ne delam nemira, le odkrivam ga, razrešujem in pomirjam. Razrešujem neverjetno zapletene probleme.«

»Mi boš pomagala, da najdem svoj smisel?« je vdano rekla glasba.

»Saj ti že ves čas pomagam. Tvoj smisel je v tišini, v meni, ki poslušam in tiho pripovedujem.«

DVOM IN ZAUPANJE

»Vse je narobe,« je vzkliknil dvom. »V nič ne zaupam, tako sem sam, strah me je in vse se mi zdi grdo!«

Zaupanje mu je reklo: »Spet misliš samo nase in si ne dovoliš pomagati. Če sva nasprotji, bo najlepše, če se poveževa in v prijateljstvu živiva naprej.«

»Kaj mi lahko kako pomagaš?«

»Seveda. Primi me za roko in greva mimo drevesa!«

In šla sta.

»Saj to ni drevo. Saj to je samo videz drevesa, saj nič ni resnično, jaz dvomim v vse,« je rekel dvom.

»Objemi ga in mu reci, da ga imaš rad!«

Dvom je podvomil v te besede, a je v svojem trpljenju vendar storil to. Objel je drevo in se ga dolgo oklepal. Potem se je sesedel in vdano rekel:

»Tudi drevo mi je reklo, da me ima rado. Vrnilo mi je ljubezen.«

»No, vidiš, vedelo sem, da ti bo pomagalo,« je reklo zaupanje.

»Tudi če drevo ne bi bilo resnično, je resnično toliko, kolikor se je dotaknilo tvoje duše.«

»Tudi tebe hočem imeti rad, je rekel dvom.«

»Seveda, jaz te imam zmeraj rado, saj ni pravega zaupanja brez dobrega dvoma. Pridi, greva naprej!«

NEMOČ IN MOČ

Nemoč je rekla moči: »Tako nevredna sem, da živim. Ti si vesela in lahko delaš

dobro, jaz pa se le plazim po dušah in jim jemljem zaupanje.«

Moč se je zasmejala: »Joj, brez tebe tudi mene ne bi bilo. Ko vsa v veselju delam, se velikokrat spomnim nate in te nosim v srcu. Komu pa naj potem pomagam, kaj naj pa potem delam, če ne za to, da bo tebi in meni bolje?« »Nimam moči, da bi zaupala. Tako sem obupana!«

»Brez skrbi, samo malo veselja ti manjka; približa te resnici in v resnici je največja moč.«

»Potem si ti močna po meni?«

»Gotovo. Brez tebe ne bi mogla ničesar storiti. Vesela sem, da živiva skupaj.«

OBUP IN UPANJE

»Konec je, do kraja sem potolčen, ne morem več, skrbi me, le še skrbi me ...« Tako je objokoval svojo usodo obup.

Upanje mu je reklo: »Kar dotakni se dna, da se boš odrinil od njega! Pomisli, koliko dobrega je še v tebi! Jaz sem prepričano, da ti bo uspelo. Za vsakogar obstajam. In vsi se me oklepajo do zadnjega diha.«

»Jaz sam silim v slabo,« je odgovoril obup. »Vleče me na dno in nemočen sem, ko se utapljam v sebi.«

»Oprimi se me! Moraš obupati nad seboj in se oprijeti mene, svojega nasprotja. Saj sam ne moreš storiti nič dobrega. Ko pa boš videl, da si skupaj z menoj v resnici dober, boš rešil človeka.«

KRHKOST IN TRDNOST

»Nikoli ne vem, v kaj se bo prevesilo življenje. Strah me je,« je rekla krhkost. »Sama sebe sem naveličana, ker ne morem biti srečna v gotovosti. Potem pa razmišljam in skrbim ...«

Trdnost jo je ljubeče pogledala in ji rekla: »Kako majhna si! Kaj ne vidiš, da je vesolje popolnoma urejeno, da zakoni narave in nadnarave veljajo za vse enako, in da se vse zaokrožuje tako, kot je prav?«

»Najbrž premalo zaupam.«

»Ja, to bo.«

»Nikar ne obupuj!«

»Bo dovolj, če vdano potrpi sama s seboj?«

»To je že veliko. Navadila in naučila se boš potrpljenja, to pa te bo peljalo v veselje. In tam boš spet srečala mene,« je rekla trdnost.

ČAS IN HITENJE

»Kraljujem, časa imam dovolj, vse se dogaja v mojem zaporedju, tiho tiktakam ritme narave,« je modroval čas. Mimo je prihitelo hitenje: »Daj, hitro, mudi se, še to je treba opraviti in ono, če ne bo šlo na hitro, bo nastala velika praznota!«

»Kar počasi,« je rekel čas. »Če se bojiš praznine, jo imaš v sebi že zdaj. Sedi k njej in se udomači in sprijazni z njo, gotovo trpi, ti pa jo lahko napolniš s svojim mirom.«

»Jaz nimam miru,« je reklo hitenje. »Mudi se mi! Če se počakam, me bo ujel lastni nemir.«

»Sedi k meni in dal ti bom svoj mir,« je rekel čas. »Dal ti bom nasvet, ki te bo ozdravil: Hiti počasi!«

»Pa me ne bo ujela moja vest?« je v skrbi vprašalo hitenje. Čas je prekrizal roke, sedel ob drevo in poslušal šumenje dreves.

»Si slišal moje vprašanje?« je reklo hitenje. Čas se je nasmehnil:

»Trenutek je večnost in večnost je trenutek.«

Hitenje se je spotikalo okoli dreves in se nemirno prestopalo.

»Morda bom pa počasi dohitelo svoj čas, ko bom hitelo počasi?« je plašno vprašalo.

»Tako je,« se je nasmehnil čas in s pogledom spremljal ptice, ki so pravkar počasi odhajale na jug.

VEST IN DEŽ

Vest se je umazala na drevesni smoli, ko je plezala na visoko drevo.

»Vsa lepljiva in grda sem, zažgala bom to smolo, da se očistim.«
Vzela je žerjavico in se pomazala po zasmoljenih mestih. Toda smola se je vžgala.

»Joj, gorim, naj mi kdo pomaga!« Mimo je šel modrec in ji je rekel:

»Prosi za pomoč nebo, ki ga vidi srce!« Vest se je ozrla v nebo in zagledala temne oblake:

»Kako mi more to temno nebo pomagati?«

»Počakaj,« je rekel modrec. In z neba so začele kapljati debele kaplje dežja.

»Nastavi se dežju!« je rekel modrec in odšel.

Vest je bila vesela dežja, kot še nikoli. Kapljica za kapljico ji je pogasila pekoče rane in nazadnje je bila spet čista kot prej.

TIŠINA IN MIR

Tišina si je prepevala, se sprehajala gor in dol po sobi in se veselila miru, ki se je oglasil pri njej, da bi malo poklepetal z njo.

»Tako tihih melodij že dolgo nisem slišal,« je rekel mir.

»Da, dolgo sem vadila,« je rekla tišina in zapela še lepše.

»Kar tu bi sedel in te poslušal,« je rekel mir in sedel v udoben naslonjač.

»Zapela ti bom ljubezensko pesem in vedno bova skupaj.«

»Rad te imam, vedno hočem biti s tabo,« je rekel mir.

Tišina se je privila k njemu, prijela sta se za roke in se objela.

STRASTI IN ANGEL

Strasti so se hvalile: »Zelo smo močne! Obvladamo človeka in ga vodimo – nazadnje pa ga pahnemo v propad.«

Slišal jih je angel, ki se je sprehajal mimo hiše, kjer so stanovale.

»Da, veliko moč imate,« jim je rekel, »a le tolikšno, kolikršno vam človek dovoli.«

»Močne smo kot ljubezen in ljubezen je močnejša od človeka!«

»Da in ne. Ko človek opazi vašo moč, se lahko upre. In angeli mu pomagamo, da vas premaga. Če mu uspe biti vaš gospodar, mu služite in ga ne uničite.«

»Res je,« so rekle strasti. »Saj ni naš namen uničiti človeka. Zato smo, da mu dajemo moč in življenjsko silo.«

»No, potem bomo pa dobro sodelovali,« je rekel angel.

»Vprašanje je samo, kako se bo odločil človek.«

VOLJA IN ANGEL

»Mrzlično iščem pot,« je rekla volja.

»Pa saj si že na njej, saj si jo že našla,« je rekel angel.

»Ampak jaz bi rada nekaj drugega, ne tega,« je užaljeno rekla volja in spet z vso močjo kopala po sebi ter z vso silo razmišljala naprej.

»Prav smešna si. Saj ne moreš nič.«

»Kako, da ne morem nič? Svobodna sem in lahko delam, kar hočem.«

»Saj v tem je težava. Pripadaš veliko večji volji od sebe. Po njej se ravnaj, pa ti ne bo treba toliko misliti.«

»Misliš, naj bolj zaupam in manj iščem sebe?«

»Seveda. Misliti je manj kot verovati in zaupati. Prihrani mišljenje za to, kako boš uresničila veliko voljo, katere hči si,« je rekel angel, se nasmehnil in odšel.

Življenjska modrost Trobiševih diad

Pesnik Smiljan Trobiš se v Diadah posveča sporočanju notranjih uvidov z dvogovori živali, rastlin, pojavov ali pojmov. Po obliki preprosta, a življenjsko globoka in vseskozi veljavna modrovanja je literarno sugestivno oživil v zgovorne življenjske položaje, s katerimi je ponazoril izrazito človeška stanja, stremljenja, beganja, naveličanost, požrešnost ter nasploh vsakršna pretiravanja in pehanja; a je za vse take dileme vselej našel pomirjajoč nasvet ali odgovor.

Zgodbice so napisane skorajda aforistično kot pomenljivi prizori, ki segajo v globino človeških izkušenj, zajetih že v starodavnih modrostih, kot jih poznamo iz različnih zgodovinskih obdobj in kultur, ljudskih basni, pregovorov, prilik ali izrekov. Vendar so izvirni, avtentičen izraz avtorjevih lastnih gledanj na življenje, kakršna so bralcem znana že iz njegove poezije, ki jo navdihuje zaupanje v nujnost sprejemanja življenjskih zakonitosti, ki naj bi se jim človek ne upiral. Zato se mu taka zvrst prilega že kar naravno, pesnika pa taka življenjska drža vodi k vse večji doživljajski in izpovedni subtilnosti in kristalizaciji univerzalnih resnic.

Diade se berejo lahko in prijetno, kot bi šlo za slikaniške fragmente otroških zgodbic, s svojimi sporočili pa imajo podobno vlogo kot življenjski nasveti duhovnih očetov ali psihologov, le da so zajeti v prikupneje berljivo in literarno zvenečo obliko, v kateri sta objeti pesnikova izkušnjska modrost in za vse pravljico odprta otroškost.

Smisel in vrednost življenja za Trobiša obstojita že v sami dragočnosti in lepoti bivanja, kakršnemu so prepuščene negibne rože: ne v brezplodnem umovanju, ampak v sprejemanju življenja, kakršno je,

in ne v nasilju nezadoščene volje. Pisec ju vidi v harmoniji človeka s kozmosom in samim sabo, pa vendar ne v jalovi samozadostnosti, ampak v ljubečem sožitju s soljudmi in stvarstvom. Nezadovoljna bitja in personifikacije kot nosilci protislovij so mu podoba iščočega in neizpolnjenega človeka. Sogovorniki, ki jim stiske pomirjajo ter jim s svojim nasvetom ali zgledom vzbudijo zaupanje in razjasnijo pogled, pa so zanj podoba modrejše narave, ki se ne peha za stremljenji lastnega jaza, ampak živi v skladu sama s sabo, po ritmičnih zakonitostih stvarstva, in se s svojimi potočki vdano izliva v neskončno morje. Pisec oboje pozna iz srečanj z ljudmi in iz lastnega doživljanja. Zlasti poosebitve pojmov pa najraje dojema v njihovih kontrastih. Ti se dopolnjujejo in omogočajo šele v medsebojnem sožitju, saj drug brez drugega sploh niso razvidni, tako kot ne lepota brez grdote, pogum ne brez strahu, ali kot brez izkušnje nemira ne moremo razpoznavati blagodejnega miru, ki ga Trobiš pošilja v človeške duše skupaj z dobroto in življenjskim veseljem. Resnični mir pa je zanj povsod »tam, kjer je ljubezen ...«

Dr. Milček Komelj

Pred nami so diade

V Genezi, v drugem poglavju, beremo: »GOSPOD Bog je izoblikoval iz zemlje vse živali na polju in vse ptice pod nebom ter jih pripeljal k človeku, da bi videl, kakšna imena jim bo dal, in da bi vsako živo bitje imelo tisto ime, ki bi mu ga dal človek. Tako je človek dal imena vsej živini in vsem pticam na nebu in vsem živalim na polju ...«

Te vrstice imajo silen antropološki pomen. Temelje namreč na bistveni lastnosti človeka, da govori, da poimenuje, da spoznava. Svoje spoznanje ubesedi! Da, celo takrat ga ubesedi, ko spoznanja ni mogoče povsem zaobjeti v besedi, kot se zdi in v u-besedenju nujno dodaja svoj »ne-«. Tako pravi: ne-izrazno, ne-dopovedljivo, ne-opisljivo, ne-s-končno, itd.

Prav nič se ne čudim, da rojen pesnik v Diadah stopi korak nazaj, ne v globini dopovedovanja, ampak v izrazni primarnosti, torej do govorice same, do korenin besede in izvirov pripovedi. Naš pesnik se potemtakem loti poslušanja stvari. Tistega poslušanja, ki je – mimogrede povem – hebrejskemu načinu izražanja temeljno, prvinsko. Hebrejec ga izrazi v u-besedenju »š'ma«, poslušaj, ki je »primum primi« svojega načina mišljenja. Ni čudno, da se tako glasi prva molitev Izraela: »Š'maYis'raelAdonaiEloheinu Adonaj Ehad« – poslušaj, o Izrael, Eden je tvoj Bog, Gospod – Edini. Poslušanju sledi spoznanje, spoznanju ubesedenje.

Tu smo torej soočeni s pesnikovim prisluhom stvarem, bitjem, pojavom, pojmom. Vse namreč govori, vse pripoveduje. Ker pa pripoveduje, je tudi spoznatno, in ker spoznava, tudi uči. To je bistvena lastnost aristotelične logike.

Pesnik torej hote obide osnovno skrivnost, da vse govori, ampak enostavno pove, kaj sliši. Slišano tudi zapiše; to imamo pred seboj, in to beremo.

Naslednji problem: kako bomo torej besedilo brali?

Vsa vrednost Diad je v tem »mojem« in »tvojem« branju! Brala bova namreč sama sebe! Rožica nam bo povedala, da je največ vredno to, da smo, da bivamo. Ptica, da kljub vsem poletom v nebo ostanemo na zemlji. Zajčka, da se veselita noči itd. Vendar, ne tako, kot sem zapisal jaz, ampak kot boš njuno in njihovo pripoved PREBRAL TI.

Tolle, lege! Vzemi in beri torej!

Dr. Stanislav Matičič

O pesniku Smiljanu Trobišu

Foto: Karel Žužek

Rojen je 2. 11. 1956 v Novem mestu, tu je tudi zaključil gimnazijo leta 1975. Študiral je medicino na Medicinski fakulteti v Ljubljani. Diplomiral je na Pedagoški akademiji v Ljubljani. Po poklicu je predmetni učitelj kemije, biologije in angleščine. Od leta 1999 ima status svobodnega ustvarjalca na področju kulture – književnika. Član Društva slovenskih pisateljev je od leta 2007. Leta 2005 je prejel Trdinovo nagrado Mestne občine Novo mesto za uspehe na kulturnem in literarnem področju. Živi in ustvarja v Novem mestu.

Objavljati je začel že v gimnaziji v glasilih Stezice in Izvestja ter v Dolenjskem listu, nato v literarnih revijah in časopisih: OtočjeO, Oznanjenje, Rast, Literatura, Znamenja, Revija 2000, Pesniška tribuna, Tretji dan, Mentor, Družina, Apokalipsa, Letni časi, Park, Ognjišče, Vsledje, Vpogled, Poetikon, Primorska srečanja, Locutio, Prijatelj, Zvon. V revijah objavlja tudi eseje.

Sodeloval je v skupnih projektih Literarnega kluba Dragotina Ketteja v Novem mestu in s poezijo v katalogih slikarjev in likovnih

monografijah. Izdal je pesniško likovni zbornik *Prelivi slik, besed in oblik* (2018). Sodeloval je v zbornikih molitvene poezije in v mednarodni antologiji haiku poezije. Izdal je zgoščenko ljubezenskih pesmi. Zastopan je v antologiji *Novomeška knjiga* (2007) urednika Milčka Komelja. Izdal je zbirko poezije v prozi in refleksivnih tekstov ter domislic in spoznanj *Tam so daljave čiste* (2008) ter dva izbora refleksij *Domislice in spoznanja* (2016) in *Oblaki pod nami* (2019). Izdal je izbor haikujev in senryujev *Že je, kar še ni* (2019) in izbor kratkih pesmi *Podarjenke* (2020). Sodeloval je v zbornikih slovenskega aforizma.

Izdal je tri zbirke meditacij *O lepoti krščanskega življenja* (2002, 2003, 2004) in zbirko molitev *Ko tišina me objame* (2014) ter križeva pota *Mali križev pot* (2017) in *Mali križev pot z ustajenjem* (2018).

Napisal je tri knjige o kreativnem pisanju: *Živeti s pisanjem* (2011), *Pisanje kot terapija* (2011) in *Kako naj povem?* (2016). Objavljenih ima več elektronskih knjig, nekatere s prevodi v tujih jezikih.

Izdal je naslednje samostojne pesniške zbirke: *V modro* (1994), *Srečanja* (1995), *Očiščeno jutro* (1998), *Dan je globok* (2002), *Ti si meni dar* (2004), *Zaveza* (2004), *Košček neba med vejami* (2006), *Beli krog* (2006), *Po lahki teži hrepenim* (2007), *Hvalnica lepoti* (2007), *Kakor oblaki ...* (2009), *Topli dež* (2009), *Trenutki* (2011), *Sreča tišine* (2012), *Tiha želja* (2012), *Zatišje* (2013), *Trepet* (2013), *Dialog* (2014), *Spreminjanja* (2014), *Pod zasviti zvezd* (2015), *Meander* (2015), *Nad besedami je nebo* (izbrane pesmi, 2016), *Prelepi večer* (2017), *Oboki tihe svetlobe* (2017), *Tančine* (2018), *Plivkanja* (2018), *Angeli v mojem svetu* (2019).

smiljan.trobis1@gmail.com

www.smiljantrobis.si

Vsebina

Vse se iztoči v ljubezen	7
MAGNOLIJA	9
PTICA IN OBLAKI	10
STARO DREVO	11
ROŽICI	12
POTOČEK	13
ZAJČKA	14
VOLUHAR	15
VRBA	16
POLH	17
KOS IN KOSOVKA	18
MEDVED IN PTIČKA	19
SINIČKI	20
LEVA	21
SRAKA	22
LABODA	23
ŽABI	24
REKA	25
JEŽ	26
PTICI	27
VOLK	28
PETELIN	30
POŽREŠNA ŽIRAFI	32
BRATCA MEDVEDKA	35
PTIČEK	36
NILSKI KONJ IN RIBA	37
ČUK IN SOVA	38
MAČKON IN MAČKA	39
ČEBELA IN METULJ	40
ŽOLNA IN ZVEZDE	41

SOVA IN ZAJEC	42
ŽABA RAZMIŠLJA	43
MEDO IN POTOČEK	44
VRABČEK IN VRBA	45
ZVEZDNO NEBO	46
ČAS IN KROKODIL	47
VOLJA IN POTOČEK	48
MIR IN PAJEK	49
SVETLOBA	50
LENOBA IN MISLI	51
LEPO IN GRDO	52
DOBROTA IN VESELJE	53
OSAMLJENOST IN GLASBA	54
TEMA IN SVETLOBA	55
ŽALOST IN VESELJE	56
STRAH IN POGUM	57
GLASBA IN TIŠINA	58
DVOM IN ZAUPANJE	59
NEMOČ IN MOČ	60
OBUP IN UPANJE	61
KRHKOST IN TRDNOST	62
ČAS IN HITENJE	63
VEST IN DEŽ	64
TIŠINA IN MIR	65
STRASTI IN ANGEL	66
VOLJA IN ANGEL	67
Življenjska modrost Trobiševih diad	68
Pred nami so diade	70
O pesniku Smiljanu Trobišu	72

NOVO
MESTO

KULTURNO
DRUŠTVO
SEVERINA
ŠALJA

A stylized, dark grey lowercase letter 'i' is positioned to the right of the text. It has a small, dark grey dot above it and a vertical stem that tapers slightly at the bottom. The stem of the 'i' overlaps with the 'A' in 'SEVERINA' and 'ŠALJA'.

NAŠ PRISPEVEK ZA VAŠ DOSEŽEK.

Verjamemo v znanje, delo in sodelovanje, zato spodbujamo razvoj mladih talentov in podpiramo delovanje številnih klubov, društev in ustanov.

www.krka.si

 KRKA

Živeti zdravo življenje.

DIADE

Vse se iztoči v ljubezen

Smiljan Trobiš

Slika na naslovnici: France Slana: Petelin, s posvetilom:
Smiljanu v spomin F. Slana 1998, akvarel, 40x30cm, 1998

Spremnne besede: dr. Milček Komelj, dr. Stanislav Matičič,
Manja Žugman

Založba: Spes, Ljubljana, 2020

Izdalo: Kulturno društvo Severin Šali, Novo mesto

Oblikovanje in tisk: ART 32, d. o. o., ŠPES, grafični studio,
Novo mesto

Prva izdaja

Naklada: 300 izvodov

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-32

TROBIŠ, Smiljan, 1956-

Diade : vse se iztoči v ljubezen / Smiljan Trobiš ; [spremnne besede
Milčke Komelj, Stanislav Matičič, Manja Žugman]. - 1. izd. - Ljubljana :
Spes, 2020

ISBN 978-961-6621-37-3

COBISS.SI-ID 303898624